

γιουλάρι τό, Βιθυν. Ἴων. (Βουρλ. Μαινεμ. Σμύρν.) Κρήτ. (Κίσ. κ.ά.) Κύν. (Δρυοπ. κ.ά.)—Λεξ. Περίδ. Μπριγκ. Βλαστ. 458. Δημητρ. γιουλάρ' Α. Ρουμελ. (Φιλιππούπ. Καβακλ.) Θράκ. (Μαρών. Σαρεκκλ. κ.ά.) Ἰμβρ. Σάμ. γκιουλάρι Καρ. (Ἀλικαρνασσ.)—Ν. Ἔστ. 17 (1935), 478 γιουλάρ' Σάμ. γιλάρι Καππ. (Ούλαγ.) Κρήτ. (Νεάπ. κ.ά.) Πόντ. (Κοτύωρ.) γιλάρ' Θράκ. (Ἀμόρ.) γιλάρι Κρήτ. ἱλάριον Πόντ. (Τραπ. κ.ά.) ἱλάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.) οὐιλάριον Πόντ. (Νικόπ.) ἱλιάρ' Καππ. (Ἀραβάν. Σινασσ.) Λυκαον. (Σίλ.) Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ.) ἱλιάρ' Καππ. (Μισθ. Φλογ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yulur* = σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου σύρουν τὸ ὑποζύγιον.

Τὸ σχοινίον τὸ ὁποῖον προσδεσνόμενον εἰς τὴν κεφαλὴν τῶν ὑποζυγίων χρησιμεύει εἰς τὸ νὰ ὀδηγοῦνται ταῦτα εἰς τὸν προορισμὸν των ἐνθ' ἂν. *Kodó* 'ναι τοῦ γαιδάρου τὸ γιλάρι, σύρ' τονε νὰ πηγαίῃ Κρήτ. Βιάσ' κι οὐ Γιαννίτς' νὰ σύρῃ τ' ἄλουγου 'πέ τοῦ γιουλάρ' Θράκ. (Σαρεκκλ.) Πιάσαν τ' ἄλογου τὸ ἱλάρ' Πόντ. (Κοτύωρ.) Κράτ' τ' ἄλογον ἄσ' σ' ἱλάριον Πόντ. (Τραπ.) Ἀνακρέμασε κονδούνια 'ς τῆς μούλας τὸ γιουλάρι Λεξ. Δημητρ. Μὴ φωνάζῃς σὰ γάδαρος, γιατί ξερω νὰ σοῦ βάλω γιουλάρι, νὰ σφαλῇξῃ ὁ στόμας σου Ἴων. (Σμύρν.) Αἰσε τὸ γιουλάρι ἀπὸν τὸ λαιμὸ τοῦ γαιδάρου, νὰ σύρωμε νερό καὶ τοῦ τὸ ξαναδένομε πάλι Κρήτ. (Κίσ.) || Ἄσμ.

Δῶσε μου δανεικὰ λεφτά, νὰ πάρω ἓνα γιλάρι, νὰ πᾶ' σὲ δέσω κάτω 'κειέ, νὰ μὴ μοῦ ροζονάρῃς (ροζονάρῃς = συζητῇς, κουβεντιάξῃς) Κρήτ. || Ποίημ.

Τσοῦρμιο Καρακατσάνηδες κατέβηκαν
μὲ τὰ βαρβᾶτα τους μουλάρια,
μὲ τὰ πολύχρωμα βαριά σκεπάσματα
καὶ τὰ φανταχτερά γκιουλάρια

Ν. Ἔστ. 17 (1935), 478.

γιουλάφι τό, Λεξ. Περίδ. Βυζ. Λεγρ. Μπριγκ. Βλαστ. 458 γιουλάφ' Μακεδ. (Δοξᾶτ.) Προπ. (Ἀρτάκ. Κύζ.) Τσακων. (Βάτικ. Χαβουτσ.) γιλάφ' Πόντ. (Ἀντρεάντ.) ἱλάφι Ἴων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yulaf* = βρόμη.

Τὸ φυτὸν Βρόμη ἢ ἡμερος (*Avena sativa*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀγρωστιδῶν (*Gramineae*) ἐνθ' ἂν. Συνών. ἀγριογέννημα 1, βρόμη 1α, βρόμι, σιφωνάρι, ταγύ. β) Τὸ ἄχυρον Προπ. (Κύζ.)

γιουλένιος ἐπίθ. ἐνιαχ. γιουλένιους Στερελλ. (Βαρετάδ. Καντήλ. Μύτικ. Σπάρτ. κ.ά.) ἀγιουλένιους Στερελλ. (Βαρετάδ. Λουτρ. Πατιόπουλ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιούλι* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ένιος.

Ὁ ἔχων τὸ χρῶμα τοῦ μενεζέ.

γιούλης ὁ, νιούλ-λης Κύπρ. νίγιούλης Πελοπ. (Ἀρκαδ. Ἡλ. Μανιάκ. Μεσσην. Τριφυλ. κ.ά.) Στερελλ. (Φθιώτ. Φωκ.) νίγιούλας Ἡπ. γιούλης Ἡπ. Πελοπ. (Ἀρκαδ. Βαλτέτσ. Βερεστ. Βερζ. Βούρβουρ. Γαργαλ. Γορτυν. Ἡλ. Καλάβρυτ. Κλειτορ. Λάστ. Μανιάκ. Σουδεν. κ.ά.)—Μ. Λελέκ., Ἐπιδόρπ., 16 κ.ά. γιούλ'ς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀρτοτ. Ἴτ. Παρνασσ. Ὑπάτ. Φθιώτ. Φωκ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. *γιός* καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -ούλης.

Ὁ υἱός, θωπευτ., ἐνθ' ἂν. Ἔλα δῶ, γιούλη μου! Πελοπ. (Καλάβρυτ.) Ἐγώ, γιούλη μου, θά σ' τὸ φυλάξω τὸ παιδί αὐτό. Τί κάθ'ς, γιούλ' μ'; Στερελλ. (Ἀρτοτ.) Μπά, μαννίτσα,

κλαίει ὁ γιούλης σ' Πελοπ. (Κλειτορ.) Ἄιντε, γιούλη μου, τώρα μεγάλωσες πιά αὐτόθι. Κι ἄλλο δὲν ἄκουα παρὰ τὴν ἀναπνοῦλα τοῦ γιούλη μου, ποὺ κοιμόταν 'ς τὴν ἀγκαλιά μου Α. Τραυλάντ., εἰς Ν. Ἔστ. 21 (1936), 105. || Ἄσμ.

Πές μου σὰν τ' ἔχεις, γιούλη μου, σὰν τ' εἶν' ἡ ἀρρωστιά σου,

νὰ πᾶ' 'ς τὴ Σμύρνη γιὰ γιαιτρού, 'ς τὴν Πόλη γιὰ σπετσέρη Πελοπ. (Βερζ.)

—Δὲ σὲ φοβᾶμαι, δράκο μου, 'ς τὸ νοῦ μου δὲ σὲ βαίνω!

—Τὰ τίνος γιούλης εἶσαι σύ, ποὺ λές αὐτὰ τὰ λόγια; Στερελλ. (Παρνασσ.)

Ἐβγα, μαννούλα τοῦ γαβροῦ καὶ πεθερά τῆς νέφης, νὰ ἰδῇς καὶ τὸν νίγιούλη σου πέρδικα ποὺ σοῦ φέρνει! Πελοπ. (Ἀρκαδ.)

Ἐγκιάσαν τὸν νιούλ-λημ-μου τζ' ἔμειν' ἀρρανεμένη τζ' ὁ κόσμος κλαίει, οὐρανέ, τζ' ἡ γῆ σκοτεινιασμένη Κύπρ.

Ἀγίε μου Γιάννη Προδόριμε καὶ βαπτιστὴ τοῦ γιοῦ μου, μὴν εἶδες τὸν νίγιούλη μου καὶ σὲ τὸ δάσκαλό σου; Πελοπ. (Μανιάκ.). Συνών. εἰς λ. *γιούτσικος*.

Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπ. *Γιούλης* καὶ ὡς ἐπών. Ἀθῆν. Ἡπ. (Ἀρτ. Ἰωάνν. Καλέντζ. Φιλιππ.) Κρήτ. (Χαν.) Μακεδ. (Θεσσαλον. Σέρρ.) Πελοπ. (Αἶγ. Κυπαρισσ. Λεχαίν. Μεγαλόπ. Πάτρ.) Στερελλ. (Ἀγρίν. Λαύρ.) Χίος καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν., ὡς τοπων. δὲ ὑπὸ τὸν τύπ. Ὁ Γιούληδες Πελοπ. (Μάν.)

γιούλι τό, σύνθηθ. γιούλ' βόρ. ἰδιώμ. ἀγιούλι Ἡπ. Λευκ. (Φτερν.)—Α. Βαλαωρ. 2, 46 ἀγιούλ' Θράκ. (Αἶν.) Λευκ. (Ἀθάν.) Στερελλ. (Ἀρτοτ.) γιούλιο Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ. κ.ά.) Κεφαλλ. ἀγιούλιο Κεφαλλ. γκιούλιν Κύπρ. γκιούλι Κύπρ. γιούλ' Ἰμβρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἰόν* καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -ούλι. Ὁ τύπ. *γιούλι* ἐκ τοῦ *ἰόν* καὶ ἀνάπτυξιν γ' ἐκ συνιζήσεως τοῦ ἀρχικοῦ ι.

Τὰ φυτά: 1) Ἴον τὸ εὖοσμον (*Viola odorata*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*) σύνθηθ.: Ποίημ.

Ξύπνησε, ξύπνα, ἀγάπη μου,
γλυκοχαράζει ἡ αὐγούλα,
τὰ γιούλια χύνουν εὖοσμη
μαγευτικὴ προή!

Δ. Μαργαρ. εἰς Ἀνθολ. Η. Ἀποστολίδ., 229. Συνών. ἀγκίτσι, βιόλα 2, βιολέτα 2, γιουλιά, ἴτσι, μανουσακι, μενεζές. 2) Ἴον τὸ τρίχρουν (*Viola tricolora*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἰωδῶν (*Violaceae*). 3) Πελαργόνιον τὸ εὖοσμότερον (*Pelargonium odoratissimum*) τῆς οἰκογ. τῶν Γερανιδῶν (*Geraniaceae* ἢ *Gruinales*) Κύπρ. Πελοπ. (Ἐρμιόν.) Συνών. ἀρμπάροριζα 2, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀρμπάροριζα. 4) Ὑάκινθος ὁ ἀνατολικός (*Hya-cinthus orientalis*) τῆς οἰκογ. τῶν Λειριδῶν (*Liliaceae*) Π. Γενναδ., Φυτολογ. Λεξ., 972. Συνών. ζουμπούλι. 5) Κυκλάμινον τὸ νεαπολιτανικόν (*Cyclamen neapolitanum*) τῆς οἰκογ. τῶν Ἡρανθιδῶν (*Primulaceae*) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. βιολετούλα, βουκάμενος, κυκλάμινον 1, πετρομάνουρο, σκυλλάκι, τριμέρο. 6) Ὑπὸ τὴν κοινὴν ὀνομασίαν ἀγριο γιούλι τὰ φυτά: α) Κάτοπτρον τὸ κοινόν (*Specularia speculum*) τῆς οἰκογ. τῶν Κωδωνοκινθῶν (*Campanulaceae*) Ζάκ. Θεσσ. (Κα-στράκ.) Κεφαλλ. — Π. Γεννάδ., 484 Δ. Δημάδ., Ζιζάν. Θεσσ. ἀγρ., 18, β) Χιτὼν ὁ λεπυρώδης (*Tunica glumacea*)

τῆς οἰκογ. τῶν Καρυοφυλλιδῶν (Caryophyllaceae) Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 1034 Α. Μηλιαρ., 248. Συνών. ἀ-
γρῖο γαρῖφαλο 2. γ) Κωδώνιον τὸ κλαδῶδες (Campanula ramosissima) τῆς οἰκογ. τῶν Κωδωνανθῶν (Campanulaceae) Ζάκ. — Π. Γενναδ. Φυτολογ. Λεξ., 590.

γιουλί τό, Α. Μαβίλ. εἰς Ἀνθολ. Η Ἀποστολίδ., 204 Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης αὐτόθ., 252.

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι με ὑποκορ. σημ. διὰ καταβιβασμοῦ τοῦ τόνου.

Μικρὸν γιούλι ἐνθ' ἄν.: Ποιήμ.

Πλάνα δῶρα ζηλεμένα

τῆς ζήσης, ποὺ ἀγροσβιέται καὶ τελειώνει

σὰν τὸ θαμπὸ γιουλί ποὺ ὁλοένα λειώνει

Α. Μαβίλ. ἐνθ' ἄν.

Νὰ φέρεις ἓνα λούλουδο, κι ἄς ἦταν ἓνα μόνο,

ἓνα κρινάκι τῶν ἀγρῶν, μὴ βιόλα, ἓνα γιουλί!

Π. Κριναῖος - Μιχαηλίδης ἐνθ' ἄν.

γιουλιὰ ἡ, Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀγιουλιὰ Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι.

Τὸ παράγον τὸ ἴον τὸ εὖοσμον φυτόν, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γι ο ὄ λ ι 1, ἐνθ' ἄν.: Ἡ Γεργούλα μῦθωκε καὶ μένανε νιὰ ἀγιουλιὰ καὶ τ'ν ἐφύτρεπα Φτερν.

γιουλὶς ἐπίθ. ἐνιαχ. Οὐδ. ἀγιουλί Λευκ. (Ἀθάν. Φτερν.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ λ ι καὶ τῆς καταλ. - ἰς.

Ἰόχρους ἐνθ' ἄν.: Ὁ μενεξὲς λέγεται ἀγιούλι, γιατί ἔχει ἀγιουλί χρώμα Φτερν. Συνών. βι ο λ ε τ τ ῖς, λ ι λ ἄ, λ ο υ λ α κ ᾱ τ ο ς, μ ε ν ε ξ ε δ ῖς, μ ὶ β.

γιουμουσάκης ὁ, Λυκ. (Λιβύσσ.) γιμουσάκ'ς Θράκ. (Σουφλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yumuşak* = μαλακός.

Ἀνθρωπος ἀσθενοῦς, μαλακοῦ χαρακτῆρος ἐνθ' ἄν.: Τέτοιους γιμουσάκ'ς ποὺ ἔνι, οὐλ' τοὺν ἀνιβαίνουν 'ς τοὺ κιφάλ' Σουφλ.

γιουνάκι τό, Ἰων. (Βουρλ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γι ο ὄ ν ι κατὰ τύπ. ὑποκορ.

1) Τέχνασμα, δόλος. Συνών. Γι ο ὄ ν ι 2. 2) Ὁ κύκλος ἐνὸς παιγνιδιοῦ.

γιούνι τό, ὀγιούν Ἡπ. Πόντ. (Κερκασ.) οὐγιούν Ἡπ. γιούνι Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Κουρ.) Θράκ. (Μυριόφ.) Ἰων. (Βουρλ.) Μοσχονήσ. Σύμ. Σῦρ. γιούνιν Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Σύμ. γιούν' Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ. Πάμφιλ. κ.ά.) γκιούν' Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) ὀγίν' Πόντ. (Κερκασ.) γίν' Πόντ. (Κερκασ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *oyun* = παίγνιον, ἀστειότης, φάρσα.

1) Παίγνιον, ἐκάστη φάσις, σειρά, παρτίδα παιγνίου Ἀνδρ. (Κόρθ. κ.ά.) Εὐβ. (Ἀκρ. Ψαχν. κ.ά.) Θράκ. (Λούπιδ. Μυριόφ. κ.ά.) Ἰων. (Βουρλ.) Κύπρ. (Γερμασ. Λευκωσ. κ.ά.) Λέσβ. (Πάμφιλ. κ.ά.) Σύμ. Σῦρ.: Ἀς παίξωμε ἀκόμα ἓνα γιούνι Βουρλ. Θὰ τοὺ χάσουμι τοὺ γιούν' Λέσβ. Δὲν παίζεις τώρα, πέρασ' τὸ γκιούν' σ' Ψαχν. Τί νὰ γίν', θὰ 'ρθ' καὶ μένα τὸ γκιούν' μ'! αὐτόθ. Ἀμα ἐπαίξαμεν ἓνα γιούνιν, εὐτὺς ἐμαλώσαμεν Γερμασ. Λέκα γιούνια ἔκανα χουρὶς νὰ χάσου

Πάμφιλ. Δὲ βόρσι νὰ πάρ' ἓνα γιούν' Λούπιδ. Πόσα γκιούνια παίζατι; Ἀκρ. || Φρ. Ὁ γιούνι τρώει τρία ψωμιὰ Μυριόφ. Συνών. φρ. Ὁ γιούνι καὶ θησὶά τοι. β) Ἡ ἐπικράτης τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν παικτῶν κατὰ τὴν πρώτην παρτίδα εἰς τὸ τάβλι Ἡπ. 2) Τέχνασμα, δόλος Ἰων. (Βουρλ. Ἐρυθρ.) Κύπρ. (Γερμασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερκασ.) Σύμ.: Σουφίστηκι νὰ κάψ' ἓνα γιούν', γιὰ νὰ τοὺν πιράσουν οἱ καημοὶ (ἐκ παραμυθ.) Ἐρυθρ. Ἐν' νὰ τοὺ καταφέρω ἑναγ-γιούνιν, ποὺ ἔν' νὰ μὲν τὸ ξιχάση ποτ-τέ του! Γερμασ. Τ' ὀγίν', τ' ὀγίν' ντ' ἐποῖ-κε με! (τί παιγνιδι μοῦ ἔκαμε!) Κερκασ. Συνών. κα ψ ὠ ν ι, φ ἄ ρ σ α. 3) Πληθ. γιούνια = ἀκκισμοί, καμώματα Εὐβ. (Κουρ. κ.ά.) Σκῦρ.: Κάμνανε κάτι γιούνια! Κουρ. Τ'ν ἔδες; ὅλο γιούνια ἔναι! Σκῦρ. 4) Ἀνθρωπος μετμηφι-σμένος καὶ φέρων προσωπίδα κατὰ τὰς Ἀπόκρεω Λέσβ. (Μανδαμᾶδ. Μόλυβ.): Γ-οὶ κουπέλις βγαίν'νιν νὰ δοῦν τὰ γιούνια Μανδαμᾶδ. Οὐλα τὰ σουκάτσα γιμᾶτα γιούνια αὐτόθ. || Φρ. Βοή! γιούνια θὰ μᾶς κἀνιν! (θὰ μᾶς ἐκθέσουν, θὰ μᾶς γελοιοποιήσουν) αὐτόθ. Συνών. φρ. Θ ἄ μ ᾶ ς κ ᾶ ν ο υ ν θ ἑ ἄ τ ρ ο. Συνών. μ α σ κ α ρ ᾶ ς.

γιούργια ἡ, κοιν. ζούργια Κρήτ. (Πεδιάδ.) γιούργα Ἡπ. (Πλατανούσ.) Κρήτ. (Κίσ.) ὀούργια Ἡπ. (Λάκκα Σουλ.) Λευκ. Στερελλ. (Ξηρόμ.) γούργα Κύπρ. (Πεδουλ.)

Ἐκ τοῦ Τουρκ. *yürüyüş* = βάδισις, ἔφοδος. Ἡ κα-τάλ. ἐκ τῆς ἐπιρρηματ. χρήσεως κατὰ τὴν κοινὴν κατάλ. τῶν ἐπιρρ. εἰς -α. Πβ. ἄ ἑ ρ α, σ ῖ α, β ὅ γ α, λ ἄ σ κ α, β ῖ ρ α.

1) Ἐπίθεσις, ἔφοδος, ἐφόρμησις, δρόμος Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ἡπ. (Λάκκα Σουλ. Πλατανούσ. κ.ά.) Θεσσ. (Ἀργιθ. Τσαγκαρ.) Ἰων. (Σμύρν.) Κρήτ. (Ἀρχάν. Χαν.) Κύθηρ. Πελοπν. (Γαργαλ. Δάρα Ἀρκαδ. Πλάκ. Σκορτσιν. Σουδεν.) Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Ἀχυρ.) Χίος (Βροντ.): Δῶσε μὴ γιούργια νὰ προλάβης Σμύρν. Μὴ γιούργια καὶ τ' ἄρπαξα Κύθηρ. || Ἀσμ.

Εἰς τὸ Φλομέ τσ' ἐφτάξανε, κι ἀπὸ τὴ δόση γιούργια σομάργια μόν' ἐπαίρνανε κι ἀφίναν τὰ γαῖδούργια

Κρήτ. Συνών. γι ο υ ρ ο ὦ ν τ ι σ μ α 1, γι ο υ ρ ο ὦ σ ι 1. β) Κοινὴ προσπάθεια πολλῶν ἀτόμων πρὸς ἀποπεράτωσιν ἐργασίας Ἐρεικ. Εὐβ. (Ἀγία Ἀνν.) Ζάκ. (Μαχαιρᾶδ.) Ἡπ. (Πλατανούσ.) Θεσσ. (Τσαγκαρ.) Κίμωλ. Κρήτ. (Κίσ.): Ἐλᾶτε νὰ δώσουμε ὅλοι μαζί μὴ γιούργια νὰ κυλήσουμε πάρα πέρα τὸ λιθάρι Μαχαιρᾶδ. Θὰ δώσουμε αὐριο μὴ γιούργια ὅλοι μαζί καὶ θὰ τελειώσουμε τὸ δρόγο νωρὶς αὐτόθ. Μὴ γιούργια θὰ κάμωμε ἀκόμη καὶ ξεβλέκει κι ὀφέτος τὸ θέρισμα Κίσ. Ἀιντι νὰ κάνουμε οὐλ' μὴ γιούργια νὰ τιλειώσουμε Τσαγκαρ. Συνών. γι ο υ ρ ο ὦ ν τ ι σ μ α 1β, γι ο υ ρ ο ὦ σ ι 2. γ) Καὶ ἄνευ τοῦ ἄρθρου εἰς τὰς φρ. κ ᾶ ν ω - δ ῖ ν ω (μ ῖ ᾶ) γι ο ὄ ρ γ ι α εἰς ἐπιρρηματ. χρήσιν, ταχέως, δρομαίως, ὀρμητικῶς κοιν.: Ἐκανε γιούργια οὐλο τὸ χωριὸ καταπάνου τοὺς Πελοπν. (Γαργαλ.) Κάνανε γιούργια καὶ τοὺς λάκκισαν Πελοπν. (Καλάβρυτ.) Κάν'τε γιούργια κι ὅπου βγῇ Εὐβ. (Ἀκρ.) Κάναν γιούργια ὁ κόσμος καὶ μᾶς πῆρε σβάρα Εὐβ. (Ψαχν.) Μᾶς πῆραν 'ς τὰ γιούργια (μᾶς ἐκυνήγησαν) Χίος. Ἐπῆε γιούργι' ἀπάν' τ' νὰ δόνε βαρέση Λευκ. Ἐκανε γιούργια ἀπάνω μου Πελοπν. (Πιάν.) Ἐκαμι γιούργια ν' ἀρπά-ξη τοὺ βόι ἀπὸ τοὺ κέρατου Εὐβ. (Στρόπον.) || Ἀσμ.

Ὁ γιούργια σου τὴ τζαινούργια | μοῦ ῥεχεται 'ὰ κάμου

γιούργια

Εὐβ. (Κουρ.) δ) Καὶ διὰ παραλείψεως τοῦ ρήματος μετὰ τοῦ ὅπ. συνεκφέρεται ὡς παρακλευσμ., ἐμπρός, ὀρμησε, τρέξε,

